

MICHAELA
GALAMBOŠOVÁ

DVE
ŽENY

MARENČIN PT

Venujem všetkým ženám.
Svokrám, ktoré tiež boli nevestami,
a nevestám, z ktorých sa raz stanú svokry.

Michaela Galambošová

**dve
ženy**

MARENČIN PT

© Michaela Galambošová 2016
© Marencin PT, spol. s r. o., Bratislava, 2016
Jelenia 6, 811 05 Bratislava
marencin@marencin.sk www.marencin.sk
Cover © Marencin Media, 2016
Design © Marta Blehová, 2016
Jazyková úprava Sylvia Sachs
559. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-8114-710-4 (brož.)
ISBN 978-80-8114-710-4 (ePub)
ISBN 978-80-8114-710-4 (PDF)

prológ

„Mladík si domov dovedie tri ženy súce na vydaj. Posadí ich pred svoju matku, zvedavý, či uhádne, ktorá bude jeho nevesta. Matka po chvíli ukáže na vysokú čiernovlásku. „To je ona,“ povie s odporom. „Ako vieš?“ spýta sa syn. „Hneď mi bola najnesympatickejšia.“

Volám sa Monika. A neznášam vtipy. Asi preto, že ich neviem rozprávať. Vždy mi ujde pointa, všetko domotám. No na tento vtip nikdy nezapudnem. Ostal mi vypálený v hlave, ako výstraha pred tým, čo sa bude diať. Deň, v ktorý ma Karol predstavil svojej matke, sa uchoval vo mne rovnako ako nepodarené tetovanie na ľavom predlaktí, ktoré som si dala spraviť ako dvadsaťjedenročná. Aby som ušetrila, našla som si najlacnejšieho tatéra v okolí, ktorý mi prisahal, že vie, ako vyzerá symbol jin jang. Nevedel. Ani ja som nevedela, ako sa pripraviť na stretnutie s budúcou svokrou. Priniesla som tvarohový koláč, jediný, ktorý som vedela upiecť aj so zatvorenými očami, pribalila som fľašu kvalitného vína a cítila som sa ako Červená čiapočka, ktorá ide navštíviť svoju babičku. Nikto mi však nepovedal, že miesto nej ma bude čakať zlý vlk.

Vošli sme do tmavého sedliackeho dvora, špinavého od kuracieho trusu, hnoja a psích výkalov. Nech žije dedina, pomyslela som si a snažila som sa popreskacovať mínové pole. Akoby ho niekto pre mňa pripravil, aby mi tým naznačil, že

tu nie som vítaná. Nikto nás nečakal s chlebom a soľou tak, ako som si to predstavovala. Vyzula som si lodičky a zrazu som mala pocit, že sem nezapadám. V saténovom tričku bez rukávov a v obtiahnutých džínsoch som sa cítila ako nahá. Asi som si mohla obliecť niečo športovejšie. Karol ma chytil za ruku, pevne mi ju stisol a usmial sa na mňa. V očiach mal strach.

„Ach jaj, to nebude dobré,“ pomyslela som si a chcela som mať čo najskôr za sebou prvú návštevu. Karolova matka sedela za stolom a čítala Katolícke noviny. Keď ma uvidela, hneď bolo vymalované.

„Karolko, koho si sem dotrepal?“ čakala som, že si pri pohľade na mňa odplúje, tak mnou pohrdala.

„Mamko, to je Monika, moja vyvolená.“

Karolova matka len zdvihla obočie, odložila okuliare a vyšla na dvor. Robota nepočká a ja na tom nič nezmením.

S tou starou babou, ktorá mi nedoniesla ani pohár vody, som nechcela mať nič spoločné. Jediná vec, ktorá nás skutočne spájala, bola láska ku Karolovi. Karol nás ľúbil obe rovnako. Netušil však, čo sa odohráva v našich mysliach a čo v srdciach, prečo sme už pri prvom stretnutí začali studenú vojnu o Karolovu priazeň. Čo na tom, že nikto nebude víťaz, ostanú len porazení.

prvá kapitola

Tereza. Tridsaťpäť rokov pred Karolovou svadbou.

Volám sa Tereza a som Karolova mama. Jeho otca som zbalila počas prvomájovej noci. Tancovali sme pri ohni vo všetkej počestnosti. Na lásku

som ja nebola, ale vedela som, že je z bohatej rodiny, že je šikovný chlap a že mi bude pri ňom dobre. Ničím sa nelíšil od ostatných chlapov z dediny. Spolu s viacerými mládencami chodil na fušky do Bratislavy stavať tie veľké ohyzdne paneláky a ja som ho videla iba každú druhú sobotu. Mne to súloženie v sene ani nebolo po vôli, ale bála som sa, že ma Karol nechá a pôjde za Martou, ktorá okolo neho krúžila ako jastrab okolo zajačika. Úlisne si oblizovala pery, chichúňala sa, ale Karola som si nedala za nič na svedie. Nebol zlý chlap. Teda spočiatku. Keď si vypil, alkohol mu udieral do pravej ruky a na tvári mi zanechával modriny. Slušná žena musí svoje problémy zamiesť pod koberec. Neprepiera ich pred cudzími ľuďmi. Tí by sa mali starať o svoju špinavú bielizeň. Teraz neviem, kam ten svet speje, ľudia sa rozvádajú pre bársakú somarinu, nevážia si jeden druhého, všetko chcú naraz. Chýba im trpezlivosť. I ja som musela v živote toho veľa prehltnúť. Muž ma podvádza, až na smrteľnej posteli mi povedal, že má v Bratislave nemanželskú dcéru a že by bol rád, keby po ňom dedia. Zaprisahal ma, aby som jej prepísala kúsok chalupy. Nie, to sa nikdy nestane, chalupa ostane iba Karolovi. A Karolko sa nikdy nedozvie, že mu po svete behá nevlastná sestra. Tú hanbu, ktorá by padla na počestnú rodinu, si musím vziať so sebou do hrobu. Nikdy by som nedovolila, aby sa Karolko kvôli tomu sužoval. Meno a adresu tej pankhartky som spálila v peci – dúfajúc, že jej ten somár starý nevyblábol, kde nás má hľadať. Keby aj k tomu došlo, zapriem ju a pošlem do pekla. Veď aj tam patrí, dieťa hriechu a neresti.

Naopak, na dieťa som sa tešila. Ale bola som mladá, sprostá, nevedela som, čo je život, ledva som skončila učňovku a už som sa chcela vydávať. Teda musela. Prespala som sa a hanba ostala na mojej košeli. Nie na mužovej. Zobrali sme sa v malom drevenom kostolíku, kde som si brucho musela poriadne zakrývať. Moja svokra mi to nikdy neodpustila, že som takto zhrešila. Jej syn si berie prespanku! Bude na nás ukazovať celá dedina. Celý život som sa kajala za hriechy mladosti, aj tak mi to nepomohlo. Nikdy ma do rodiny neprijala.

Keď mi odtiekla plodová voda, svokra ma poslala do pôrodnice autobusom. Karol nemohol ísť so mnou, blížila sa žatva a prednejšie boli lány obilia. Deti sa narodia aj bez otcovskej pomoci. V autobuse ma chytili pôrodné bolesti, nič mi neostalo, iba začať zuby a nevzdychať, aby som nepoburovala okolie. To, že som musela prestupovať na trikrát a vliecť sa s cestovnou taškou k pôrodnici cez pol mesta, bolo pre mňa stresujúcejšie ako pôrod. Po sedemnástich hodinách sa mi narodil syn. Dala som mu meno po otcovi. Karolko, lebo tak sa patrilo. Preplakala som celý pobyt v nemocnici, neviem, asi mi udrelo mlieko do hlavy, nič ma nebavilo, nakoniec som aj mlieko stratila. Doktorka ma však potešila, že zo Sunaru bude Karolko dobre priberať, čo tam po dojčení. To nemá takú výživovú hodnotu. Syna som prvýkrát videla nahého až po týždni, keď nás domov zaviezla sanitka. Karolko bol taký malý, že som sa ho bála chytiť do rúk, prvýkrát ho kúpala svokra, ktorá bola presvedčená o tom, že nikdy nebudem takou dobrou matkou, ako bo-

la ona svojim siedmim deťom. Keď budem mať toľko detí, čo ona, potom sa môžeme porovnávať. Neodvrávala som. Mala som ju v úcte, bola staršia, verila som, že má vo všetkom pravdu. Svokra ma nikdy nemala rada. A to iba preto, že som bola z chudobnej rodiny. Až po rokoch som sa dozvedela, že mala pre Karola vybrať zámožnejšiu nevestu. Spočiatku ma to ranilo, neskôr som si svoje city zamkla na sto zámkov, rozhodnutá, že ich nedám nikomu. Iba Karolkovi, z ktorého vyrástol najkrajší chlapček na svete. Síce nechcel jesť, ale verila som, že z toho vyrastie. Nemôže žiť iba z materinskej lásky.

Neviem prečo, ale ďalšie deti som nemala. Chyba bola určite vo mne, veď vždy je chyba v žene. Muž mi to vykrikoval pri každej bitke, že som vyschnutá ako stará jablň, že nemám sily a čo je to za hanbu mať len jedno dieťa. Ako sa neskôr ukázalo, mal pravdu, ja som bola chorá, keďže on ešte jedno dieťa mal. Manželským povinnostiam som sa šikovne vyhýbala, mužovi som nechcela urobiť po vôli, takže som na ďalšie tehotenstvo ani nemala poriadnu príležitosť.

V jednej izbe sme sa tlačili ja, Karolko, muž a jeho brat Jano. Nemali sme žiadne súkromie. Svokra ma presvedčila, že poctivá žena ho ani nepotrebuje. Najradšej by som sa vrátila k svojim rodičom, ale tí by ma naspäť neprijali, pretože by som im urobila hanbu na celú dedinu. Musela som to tam vydržať.

Monika. Dvadsaťštyri mesiacov pred svadbou.

Môj život bol gombička. Všetci mi ho mohli závidieť. Milovala som ruch mesta, pulzoval v ňom

život a pre mňa mal silnejší účinok než heroín. Celú ma opantal. Pracovala som od svitu do mrku, od základov som si vybuodovala predajňu značkového secondhandu. Pravidelne som cestovala do Talianska, zháňať kvalitný tovar, nie to, čo ponúkajú miestni skrachovanci. Neskôr som dopĺňala tovar aj z Veľkej Británie a o klientky som nemala núdzu. Mohla som bonzovať bulvárnym plátkom, aké celebrity u mňa nakupujú a potom sa v tom oblečení premávajú na charitatívnych večierkoch. Najlepšie kúsky som im odkladala za mastný príplatok. Mala som tridsaťpäť, vedela som, čo od života chcem a na rozdiel od drivej väčšiny rovesníkov som sa nemusela pozeráť do prázdnej peňaženky. Pocit samostatnosti mi vyhovoval. Každý deň som sa v zrkadle radovala z príťažlivého zovňajšku čiernovlásky s pásom uzučkým ako Scarlett O'Harová z filmu Odviate vetrom. Ale nebola som taká sprostá ani naivná ako Skarletka. Myslela som na budúcnosť a neodkladala som riešenia na zajtrajšok. Kúpila som si byt v centre mesta s výhľadom na pešiu zónu. Samozrejme, len tak bez hypotéky to nešlo, ale verila som, že to zvládnem, keďže som prirodzene podnikavý typ. V byte ma čakal perzský kocúr Cody, ktorý mi robil spoločnosť a neotravoval neopodstatnenými požiadavkami.

V jeden májový večer som sa však predsa len cítila sama. Máj urobí z ľudí ešte väčších blbcov ako apríl. Zrazu chce každý niekomu patriť. Otvorila som Google a do vyhľadávača som zadala kľúčové slovo „zoznamka“. Google mi raz-dva vyplul názvy stránok, ktoré sa podujali na misiú spojiť dvoch nezadaných ľudí. Registrácia trvala

pár minút, dlhšie to ani nemohlo byť – v dnešnej uponáhľanej dobe. Manžela som nehľadala. Načo by mi bol? Nemusím nikomu zbierať špinavé ponožky pod posteľou. Len na pár chvíľ som túžila byť s niekým iným než so svojím kocúrom.

Fotografie som si pozerala len tak intuitívne. Zaujal ma jeden muž, zelené oči, špinavý blond, vysoký, športový typ. Nič extra, taký priemer, ale nečakám, že sa na zoznamku prihlási Johny Depp. Veď ten už je zadaný.

Napísala som mu: „Ahoj, nemáš chuť na pohár červeného vína niekde na terase, kde pokecáme o veciach, čo sa dejú okolo? Potvora.“ Do minúty mi prišla odpoveď.

„Jasné, veľmi rád. Ale potešil by som sa fotografi, aby som vedel, či sa mám báť alebo nechať prekvapiť. Carlos.“

Chlapec je originálny, takže sa volá Karol, asi by to len tak nenapadlo niekomu, kto trpí pokročilou demenciou. Vymenili sme si zopár správ, fotografiu som mu neposlala, vyhovorila som sa, že veď tak veľmi nezáleží na výzore, a začala som sa maľovať. Stretnutie sme si dohodli o dve hodiny.

druhá kapitola

Tereza. Tridsať rokov pred Karolovou svadbou.

„Ja neohováram, pán farár, ja len pravdu hovorím,“ zdôverila som sa so svojím trápením mladému kňazovi, ktorý nič nevedel o reálnom živote. Pravidelne, každý prvý piatok v mesiaci, som zo seba vyliala nahromadenú žlč, pretože som sa bála toho, že sa vo mne naakumuluje a vznikne z nej nejaká nevyliciteľná choroba. Spoveď som brala skôr ako psychohygienu, mož-

nosť vyzozprávať sa zo svojho trápenia. Neverila som ženám, hneď by to zavesili na nos svojim polovičkám a tie by to mohli pri pive vytárať tomu môjmu, že nie som až taká spokojná vo vzťahu. Kto by bol? Viac som ho nevidela, ako videla, a z toho mála, čo bol doma, buď bol za-
lezený v krčme, alebo sa plahočil na stavbe malého sedliackeho domu. Nestavali sme žiadnu opachu. Jednoducho sme na to nemali. Poznala som, čo je bieda. V dome svokrovcov sme žili piaty rok a len pohľad na malého Karolka ma chránil pred tým, aby som sa načisto zbláznila. Nikto nevedel, čo sa odohráva v mojom vnútri. Navonok som pôsobila vraj chladne, ešte muž sa zo mňa smial, že mŕtva ryba sála viac tepla než ja. Keby vedel, ako ma to zraňovalo. Žili sme spolu, ale skôr vedľa seba a on ma vôbec nepoznal. Nevidel, ako mi svokra ničí život, ale to som mu nemohla povedať. Jeho mame sme vykali, len tak sme jej mohli poskytnúť patričnú úctu, ktorú si zaslúžila. Jediné, čo ma škodoradostne tešilo, bolo to, že ani so svojimi deťmi nemala vrúcny vzťah. Nikto jej nebol dosť dobrý, vždy našla niečo, čo bolo treba vyčítať. Razila teóriu, že na deti treba len veľký bič a malý dvor. Teda aj na nevestu. Tu, v božom svätostánku, som sa farárovi zdôverovala so všetkými trápeniami, neláskou, pocitom, že svoj život nežijem, len ho čudesne prežívam, a že neviem, čo ďalej. Pomaly sa zo mňa stávala ne-
svojprávna osobnosť, napätá ako struna, čakajúca na ďalšiu ranu, na ďalší úder, ktorý ma dostane hlbšie do zeme.

„Málo veríte, Tereza. Treba prijať s pokorou všetko, čo vám náš Pán položí na plecía. Za svok-

ru sa modlite, je to vaša blížna. A blížni sa musia milovať,“ snažil sa upokojiť moje zranené emócie, netušiac, že tým len prilieva olej do ohňa. On, čo býva sám, večery trávi v modlitbách a v pokoji, nemá problémy s rodinou, v ktorej sa nechtiac ocitol, ma bude poučovať, ako sa zachovať. Teoretik – najlepší praktik.

Svoje myšlienky som si však nechala pre seba, presne tak, ako to mám vo zvyku. Poďakovala som sa za dobrú radu, prisľúbila som, že sa budem snažiť ešte viac a že sa uvidíme o mesiac. Prišla som domov a poriadne som zrezala malého Karolka. Rozbil svokrinu vázu. Áno, tú veľkú, čo stála na stole a svokra si ju opatrovala ako oko v hlave. Potom mi to bolo ľúto. Karolka, nie ten nemožnej vázy. Škoda, že som sa nemala kde vyventilovať. Budem sa musieť naučiť viac sa ovládať.

Monika. Dvadsaťštyri mesiacov pred svadbou.

Obliekla som si „malé čierne“ hodiace sa na celé spektrum spoločenských udalostí, počnúc svadbou, končiac pohrebom. Na viečka som si naniesla čierne linky, nikdy sa mi ruka nezachvela, mala som v tom niekoľkoročnú prax. Husté čierne vlasy siahajúce takmer po pás som si vyčesala do komplikovaného uzla. Na mojej tvári vynikali modré oči, ktoré kontrastovali s olivovou pokožkou. Naozaj nezvyčajný úkaz. Klientky sa ma pýtali, kde som zohnala také šošovky. Predsa v maminej maternici. Na ústa som si naniesla krvavočervený rúž, jednoducho sa mi páčil a evokoval mi francúzsky štýl. Mala som cit pre farby, naozaj som im rozumela a vedela som jednotlivé kúsky

oblečenia skombinovať tak, aby podtrhovali fluidum ženy a nerobili z nej lacný tovar na jedno použitie. Jediné, čo sa vymykalo z normálu, bolo oranžové vedro, ktoré sa nedalo nijako elegantne zakomponovať do želaného outfitu, tak som ho iba voľky-nevoľky ťahala za sebou. Tak mi treba, keď som si vybrala také originálne poznávacie znamenie. Muži sa za mnou otáčali, no mnou to ani nehlo, bola som na to zvyknutá. Teraz som skôr bola zvedavá, či ich zaujala moja postava, alebo to vedro, ktoré používam len vtedy, keď ma prepadne upratovacia mánia. V interiéri som našla ani jedno oranžové vedro. Vyšla som teda na terasu. Všade voňal fialový orgován. Môj nos, to je zázrak sám o sebe. Rozozná jednotlivé vône a navždy si ich zapamätá. A mal pravdu, bol to fialový orgován, pretože biely som nikde nevidela. Ale uvidela som niečo iné. Oranžové vedierko, ktoré si na stretnutie prinieslo muža s krycím menom Carlos. Sedel za dreveným stolíkom a nesmelo popíjal biele víno. Pozeral sa na mňa skôr placho, akoby skúmal, či sa môže priblížiť, či náhodou nehryziem. Ešte mal šancu zutekať. Nakoniec si to rozmyslel, postavil sa a išiel mi oproti.

„Vy ste Potvora?“ spýtal sa a galantne ma zbavil vedra, ktoré zaparkoval hneď vedľa svojho. Aspoň si pokecajú. Rozosmiala som sa. Úprimne, ani som pritom výnimočne nemyslela na to, či sa tvárim dostatočne úžasne.

„Hej, som Potvora, ale môžete ma volať Monika. Mony, ako len chcete, len nie Monča. Na to mám nervy,“ podali sme si ruky. Jaj, ako neznám tieto prvé stretnutia, keď neviete, čo máte ro-

biť, a zrazu máte pocit, že máte k dispozícii akosi priveľa končatín.

„Ja som Karol. Moja mamka ma volá Karolko, kamoši Kajo a vyslovene neznesiem, keď ma volajú Karči. Pripomína mi to Karčiho z Nevery po slovensky. A vari nie som až taký moták.“

Sadli sme si. Objednala som si červené víno, pretože biele neznášam, ale vraj protiklady sa priťahujú. Začali sme sa rozprávať. Nie, netriasli sa mi kolená, nebola som z neho celá paf. Po polhodinke trápnosti sme sa obaja ako-tak uvoľnili, prestali sme si skákať do reči, keď sme sa snažili vyplniť divné ticho produktívnym rozhovorom. Bežne, v profesijnej oblasti, nemám problémy s komunikáciou. Ale toto je osobné, dlho som s niekým nezdieľala svoj súkromný život. Nešli sme nijako do hĺbky, rozprávali sme sa o záľubách, ktoré som prakticky nemala, o oblúbených jedlách, ktoré som nevedela pripraviť, lebo som buď nejedla, pretože som nestíhala variť, alebo som sa cez týždeň stravovala v reštauráciách. Dnešnému stretnutiu som neprikladala žiaden zmysel. Veď čo mi už môže priniesť Karol z nejakej dediny, ktorú som nedokázala ani nájsť na mape? Nič, určite mi neprinesie nič.

tretia kapitola

Tereza. Dvadsaťdeväť rokov pred Karolovou svadbou.

V pondelok nás vyhodila svokra z domu. V deň, ktorý sa mal zapísať do spomienok z celkom iného dôvodu. Karolko sa stal školáčikom. Miesto toho, aby sa zo školy vrátil do domu svokrovcov,

sme sa zahanbene vybrali na stavenisko, ktoré ani zďaleka nepripomínalo vhodné prostredie pre dieťa. Všade prach, bordel, kvádre a ostatný stavebný materiál. Rozplakala som sa, snažila som sa zabrániť slzám, aby vyšli na povrch, ale nedalo sa.

„Mamko, prečo plačete?“ opýtal sa ma môj zmysel života.

„Karolko, ja len tak, od radosti, si prváčik, veľký chlap,“ zaklamala som. Alebo možno ani nie, lebo skutočne bol to jediný, na čo som mohla byť hrdá. Nechcela som mu dať na plecيا sklamanie z mužovej rodiny. Aj zo samej seba, že som sa nedokázala vzoprieť a dupnúť si. Karolkovi stačili starosti prváčika. Keby nás videla sociálka, ako sme vtedy žili! Karolko by skončil v domove. Toho som sa najviac bála. Žili sme horšie ako cigáni. Vodu sme nemali, len na dvore bola pumpa, z ktorej sme čerpali vodu, nosili ju v ťažkých vedrách do rozostavanej stavby. Prala som vonku, bez ohľadu na ročné obdobie. Svojej matke som sa bála vyžalovať, mala i tak dosť starostí, keď nás prišla pozrieť, len som ju presviedčala, že nám je dobre, že to zvládneme. Jej návštevy ma však stáli priveľa vzácnej energie, a preto ma hra na to, že nám nič nechýba a že cudziu pomoc nepotrebujem, pripútala na lôžko. V januári. Triasla som sa od zimy, večer sme sa vzájomne zohrievali všetci traja v jednej posteli, no ráno nás vítala zima ako z rozprávky. Dostala som zápal pľúc. Ležať som si však dovolila iba vtedy, keď som sa naozaj nevládala postaviť. Karolko ma predsa potreboval. V rámci svojich obmedzených možností som sa pokúsila dať mu všetko na svete. Skoro som nejedla, len aby on mal. Za posledné peniaze z vý-

platy som mu vždy kúpila nejakú sladkosť, nech si trochu osladí ťažký život. Konečne začal pekne priberať.

Monika. Dvadsaťštyri mesiacov pred svadbou.

Prvý dojem, ktorý som mala z Karola, bol ten, že by bol dobrým kamarátom do dažďa. Určite nemá šancu upgradovať sa na vyššiu úroveň priateľa, milenca či nedajbože manžela. Nikdy nebolo mojím snom vydať sa, pretože som mala pocit, že svadbou sa zabije všetko krásne, čo mohol vzťah dať. Ľudia sa prestanú snažiť a celý vzťah ide „do kytiek“.

Napriek tomu mi s ním bolo fajn. Smiala som sa ako nikdy nie, pretože on, na rozdiel odo mňa, mal zmysel pre humor. Škoda, že sa nedal požičať. Karol dosiahol Kristov vek a rozhodol sa, že by bolo načase niekde zakotviť. Tvrdil, že toto je prvýkrát, čo sa stretol s niekým, koho spoznal na internete. Neverila som mu. Málokto by bez hanby priznal, že stretávanie sa s neznámou patrí k tradičnému piatkovému programu. Vraj práca stredoškolského učiteľa dejepisu a telesnej mu nedávala veľa možností na zbalenie žien, ktoré dovŕšili plnoletosť. Vedela som presne, o čom hovorí. Ani ja by som sa nechválila na žiadnom večierku, že som si zohnala chlapa cez internet. Teda ženu, v Karolovom prípade. Mne to prišlo, akoby som bola neschopná nájsť si partnera normálnejším spôsobom. Ale tiež sa mi akosi zužovali možnosti. Do krčmy som nechodila, poznala som len prácu a postaviť sa do stredu obchodného centra s ceduľkou „hľadám si frajera“, na to som nemala odvalu. A asi by ma raz-dva porie-

šila ochranka. Po dvoch hodinách som sa zdvihla a zobrala som si svoje vedierko. Ani jemu sa veľmi nechcelo odchádzať, ale vnútorne som cítila, že je najvyšší čas.

„Ešte sa uvidíme?“ spýtal sa placho.

„Uvidíme, či sa uvidíme,“ bola som zvedavá, ako sa z toho vysomári.

Chcel ma odprevadiť, ale nedovolila som mu to. Keby vedel, kde bývam, už by to nebolo iba tak, že sa mi to akože len prisnilo. Už by zasiahol do môjho každodenného života. A to som nechcela. Musím mať veci pod kontrolou. A zatiaľ sa mi to darilo. Ochrana môjho súkromia bola jednou z mojich najvyšších priorít. Preto sa kopeť vecí nedozviete. Čo sa dialo pred Karolom, kde som sa narodila, prečo nechcem spomínať matku a otca a prečo sa vyhýbam všetkým stretnúťkam. Ani moje skutočné meno vám nepoviem. Určite by ste ho hneď hľadali na Facebooku, ale tam ma nenájdete. Som rada, keď si ľudia myslia, že ma v osemnástich niekto vygumoval zo systému a nahradil novým človekom.

Keď som prišla domov, dala som žrať urazenému kocúrovi. Nebol zvyknutý na samotárske večery. Prešla som sa po byte. Na prvý pohľad pripomínal byt starého mládenca. Žiadne obrazy, žiadne kvety, nábytok zo skla a ocele. Útulnejšie by ste sa cítili v predajni sanitárskych potrieb, než u mňa doma. Malo to svoju funkciu. Až priveľa som vedela o farbách, ktorými sa ľudia obklopujú, čo tým dávajú najavo, čím sa líšia milovníci orchideí od pestovateľov kaktusov a podobne. Nenadarmo som absolvovala obchodné školenia zamerané na podrobnú analýzu ľudskej psychiky.

Biznis je biznis a my, obchodníci, musíme mať ľudí prečítaných lepšie ako oni sami seba. Preto sa mi darilo. Vedela som, ktorá zákazníčka má aký štýl, ktorá mi rada okrem svojho srdca otvorí aj svoju peňaženku, vedela som, že tie dve hipisajdy nemajú v peňaženke ani päť eur, no napriek tomu som im dovolila pozrieť sa na dizajnérske kúsky. „Ale, prosím, nechytať,“ upozornila som ich.

Zapla som si notebook a pustila som sa do práce. Čakali ma nezáživné maily od dodávateľov, kopec správ, ktoré boli zbytočné, musela som sa naučiť oddeliť plevy od zrna. Väčšina dodávateľov ponúkala veci, ktoré sa nehodia ani na umývanie podlahy, pretože sú umelé. Za tie roky som mala nos a vedela som, do ktorých vôd sa môžem ponoriť a kde sa mi neoplatí ani prst omočiť.

Dnes večer som mala však hlavu inde ako pri predajachtivých dodávateľoch. Svrbeli ma prsty, otvorila som si nové okno a prihlásila sa na Facebook. Samozrejme, pod iným menom, bez fotografie a zbytočných informácií. Je to ten najlepší šmírovací nástroj a diabolský vynález v jednom. Z peňaženky som vytiahla vizitku. Nevie, načo je učiteľovi, ale budiž. Možno vo voľnom čase doučuje kotrmelce. Mohol by aj mňa, pretože som ich v živote neurobila. Bála som sa, že si dolámem väzy.

Konečne sa mi načítala stránka. Opäť mám zavírovaný počítač. Do kolónky som si zadala meno uvedené na vizitke. *Karol Brnda*. Chudák, z jeho mena si asi študenti robili posmešky, som zvedavá, ako ho prezývajú. Drnda? Žbrnda?

Tak ukáž, čo v tebe je, pomyslela som si a stlačila som enter.